

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Krajina pro život, spolek, IČO 27020886**
sídlem Růžová 388, 252 43 Průhonice
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

- za účasti:
- 1) ANBEMO Invest s. r. o., IČO 06570691**
sídlem Kupeckého 763/9, 149 00 Praha 4
zastoupena advokátem JUDr. Václavem Krondlem
sídlem Jiráskova 1343/2, 360 01 Karlovy Vary
 - 2) Česká telekomunikační infrastruktura a. s., IČO 04084063**
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3
 - 3) Domo Development a. s., IČO 27397319**
sídlem Nádražní 762/32, 150 00 Praha 5
zastoupena advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1
 - 4) Egenskap s. r. o., IČO 06015204**
sídlem Podbabská 81/17, 160 00 Praha 6
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Hrabákem
sídlem Dušní 906/8, 110 00 Praha 1
 - 5) Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. 128882/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. 128882/2018/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Říčany, stavebního úřadu, ze dne 26. 9. 2017, č. j. 48043/2017-MURI/OSÚ/00029, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 13 650 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 17. 12. 2018, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Říčany, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 26. 9. 2017, č. j. 48043/2017-MURI/OSÚ/00029. Stavební úřad svým rozhodnutím k žádosti osoby zúčastněné na řízení 3) povolil změnu umístění stavby komerčního obchodního centra CP Čestlice na pozemcích p. č. 337/75, 337/76, 337/77, 337/79, 338/1, 338/2, 339, 340, 341, 358/1, 358/2, 436 a 496/8 v katastrálním území Čestlice a na pozemku p. č. 959/132 v katastrálním území Průhonice s tím, že změnou budou dotčeny pozemky p. č. 337/75, 337/76, 337/77, 338/1, 338/2, 339, 340, 341, 358/1, 358/2 a 496/8 v katastrálním území Čestlice.
2. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí ze dne 5. 2. 2018, č. j. 009587/2018/KUSK, zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 55 A 31/2018-211 (dostupným stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz), z důvodu částečné nesrozumitelnosti ohledně aplikace § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a také z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že žalovaný o odvolacích námitkách žalobce jakožto environmentálního spolku bez bližšího rozboru prohlásil, že jsou nepřipustné, aniž zdůvodnil, proč k takovému závěru dospěl. Podle závazného právního názoru měl žalovaný znovu posoudit přípustnost odvolacích námitek žalobce, přípustné odvolací námitky věcně vypořádat a eventuální nepřipustnost některých námitek řádně zdůvodnit. Soud žalovaného dále zavázal, aby přezkoumal soulad rozhodnutí stavebního úřadu a územního řízení s právními předpisy.

II. Shrnutí obsahu žaloby

3. Žalobce ke své aktivní žalobní legitimaci uvádí, že je spolkem zaměřeným na ochranu přírody, krajiny, životního prostředí a veřejného zdraví a že byl správními rozhodnutími přímo zkrácen na právu na vykonávání činnosti, právu na příznivé prostředí svých členů usazených v obci Průhonice a rovněž na svých procesních právech. Odkazuje na již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 55 A 31/2018-211 a na svá stanoviska uplatněná v předchozím soudním řízení. Žalobce zmiňuje také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016-42, a má za to, že v něm vyslovený názor ohledně nemožnosti spolků hájit zájem na čistém ovzduší, byl vysloven za situace diametrálně odlišné od situace v právě souzené věci. Své právo na účast v řízení a v ochraně životního prostředí žalobce dovozuje i z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, vyhlášené pod č. 124/2004 Sb. m. s. (dále jen „Aarhuská úmluva“).

4. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro změnu územního rozhodnutí podle § 94 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (srov. čl. II odst. 10 zákona č. 225/2017 Sb.; dále jen „stavební zákon“) a není podle něj možné, aby byl naprosto odlišný záměr vydáván za změnu původního záměru. Že stavba umístěná rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2017 byla zcela odlišná od stavby umístěné původním územním rozhodnutím, dovozuje žalobce z toho, že jeden původní kompaktní objekt byl rozdělen na čtyři objekty, situované dále od dálnice. Stavební úřad neměl vydat rozhodnutí o změně územního rozhodnutí, ale měl zahájit nové územní řízení od fáze zjišťovacího řízení. O nový záměr se dle mínění žalobce jednalo také proto, že ve věci figurovaly subjekty odlišné od původního vlastníka, jenž žádal o původní územní rozhodnutí. I kdyby existovalo právo neomezených změn jednou umístěné stavby, nelegitimizovalo by obcházení zákonů na ochranu životního prostředí a veřejných zájmů. Argumentace žalovaného, podle něhož odvolací námitka týkající se podmínek pro změnu územního rozhodnutí nezasahovala právní sféru žalobce, je mimoto nepřezkoumatelná a v rozporu s rozsudkem č. j. 55 A 31/2018-211.
5. Stavební úřad měl porušit procesní práva žalobce tím, že mu na jeho žádost nezaslal dokumenty dostupné v elektronické podobě s odůvodněním, že by tím znevýhodnil jednoho účastníka řízení. Žalobce má za to, že ke znevýhodnění by došlo až tehdy, pokud by stavební úřad jednomu účastníku dokumenty zaslal a jinému by je zaslal odmítl. Postup stavebního úřadu byl v rozporu s § 4, § 6 odst. 2, § 7 odst. 1 a § 38 odst. 3 správního řádu. Žalovaný pak tuto otázku nesprávně posoudil.
6. Žalobce dále tvrdí, že výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů ze dne 10. 11. 2015 vychází z nesprávného názoru o veřejném zájmu na realizaci komerčního centra. Protože tato výjimka byla vydána později než původní územní rozhodnutí ze dne 16. 2. 2015, má žalobce možnost napadnout ji poprvé až nyní. Žalobce napadá také správnost vyjádření ze dne 13. 7. 2017, podle něhož záměr žadatele nepodléhal posuzování vlivů na životní prostředí a platil pro něj závěr zjišťovacího řízení ze dne 4. 9. 2014. Žalobce se domnívá, že dotčený orgán izolovaně hodnotil emisní potenciál projektu, nevzal do úvahy aktuální stav životního prostředí, spokojil se s předloženou dílčí agregací dalších připravovaných projektů a ignoroval dostupné informace o jejich skutečném rozsahu. Závěr o kumulovaných efektech byl dle žalobce nesprávný a podkladová rozptylová a hluková studie nebyla opřena o správná data. V souvislosti s tím žalobce zdůrazňuje, že nebylo posouzeno připojení na pozemní komunikaci a že změnou původní obslužné komunikace na tranzitní dojde k dramatickému nárůstu dopravy, který nebyl v hlukové ani rozptylové studii zohledněn.
7. Žalobce upozorňuje také na překročení imisních limitů pro benzo[a]pyren, přičemž má za to, že závěr orgánu ochrany životního prostředí by mohl být kladný pouze tehdy, kdyby v dotčené lokalitě nebyl překročen žádný zákonný limit. Žalobce je přesvědčen o tom, že další záměr v lokalitě nelze povolit, byť by byly jeho izolované dopady shledány podlimitními. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že je na záměr žadatele třeba nahlížet jako na pouhou změnu územního rozhodnutí, neboť z věcného hlediska se jednalo o nový záměr, který vyžadoval samostatné řízení. Namítá také nezákonnou „salámiřáci“ záměru, čímž rozumí ustoupení od náležitého projednání záměru komerční zóny Čestlice jih dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“) a přistoupení k jednotlivému projednávání podlimitních záměrů, jakým je i CP Čestlice. Žalobce má dále za to, že důvody odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) v této věci neobstojí a nemají oporu v realitě. V neposlední řadě žalobce pokládá rozhodnutí stavebního úřadu za nepřezkoumatelné a uvádí, že stavební úřad nesprávně určil okruh účastníků řízení, neboť jimi měla být i obec Průhonice a Dobřejšovice.

III. Shrnutí podání žalovaného a osob zúčastněných na řízení

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že se žalobními důvody zabýval v napadeném rozhodnutí, neboť se shodují s odvolacími námitkami. Žalovaný nadále zastává názory vyjádřené v napadeném rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
9. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve svém vyjádření předně zdůrazňuje, že rozhodnutí stavebního úřadu v této věci je rozhodnutím o změně původního územního rozhodnutí. Ačkoliv se podle § 94 odst. 4 stavebního zákona při změně územního rozhodnutí obdobně použijí ustanovení o územním řízení, není předmětem posuzování znovu celý již umístěný záměr, ale pouze obsah změny, což by v tomto soudním řízení mělo být zohledněno. Osoba zúčastněná na řízení 1) upozorňuje na to, že původní územní rozhodnutí je chybně datováno, ve skutečnosti bylo vydáno o rok později dne 16. 2. 2016. K jednotlivým žalobním bodům uvádí, že účelem právní úpravy není znemožňovat změnu územního rozhodnutí a že změnou původního územního rozhodnutí v této věci nedošlo ke zhoršení intenzity zásahů do zákonem chráněných zájmů. Celková zastavěná a zpevněná plocha se zvýšila o necelé jedno procento a plocha zeleně o 2,72 %. Z § 38 správního řádu neplyne právo na digitalizování a následné zaslání částí správního spisu účastníkům. Výjimku z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů nelze v tomto řízení přezkoumávat. Podle znaleckého posudku prof. Bejčka navíc nedojde k podstatné změně v zásazích do ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů. Žalobce zaměňuje otázku významnosti změny záměru dle jím subjektivně vnímaných kritérií a dle kritérií uvedených v § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů. Důležité je totiž to, jak se změni dotčení zájmů chráněných zákonem – v souzené věci o podstatnou změnu nešlo. Nedochozí ani k „salámiřzaci“ záměrů, protože projekty uskutečňované v dotčeném území jsou v režii majetkově nepropojených subjektů a není mezi nimi žádná zřejmá souvislost. Otázka celkového vlivu na zákonem chráněné zájmy bude jistě řešena v průběhu projednávání změny územního plánu obce Čestlice. Připojení záměru na pozemní komunikaci bylo řešeno v původním územním řízení i v rozhodnutích vydaných v této věci; veškeré podmínky byly splněny. Posuzovaný záměr nemá významný vliv na hlukovou a imisní zátěž, neboť jím dochází pouze k rozdělení projektu na menší části s tím, že rozdíly zastavěných ploch jsou minimální a počet parkovacích míst se snižuje. Osoba zúčastněná na řízení 1) dále podotýká, že závazné stanovisko ohledně ZPF je druhým v pořadí, vydaným po zrušení původního závazného stanoviska v přezkumném řízení, a že se neuplatní § 4 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“). Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a důvodem pro jejich zrušení nemůže být ani případné opomenutí některých účastníků, kteří se svých práv mohli sami dovolávat.
10. Osoba zúčastněná na řízení 3) zdůrazňuje, že ve věci nejde o nový záměr, nýbrž o změnu původního územního rozhodnutí, která vede ke snížení vyvolané dopravy a k eliminaci hlukové zátěže pro Průhonice a která není způsobilá poškodit životní prostředí. Podmínky pro změnu původního územního rozhodnutí byly splněny, k čemuž osoba zúčastněná na řízení 3) dodává, že územní rozhodnutí je rozhodnutím *in rem*. Osoba zúčastněná na řízení 3) se dále domnívá, že ze správního řádu neplyne právo na zaslání kopií ze spisu. Námitku týkající se výjimky z ochrany ohrožených druhů pokládá za nepřipustnou i za nedůvodnou. Také námitky proti vyjádření ze dne 13. 7. 2017 jsou v řízení týkajícím se změny původního územního rozhodnutí nepřipustné. Mimoto není pravdou, že nebyly vzaty do úvahy kumulativní vlivy dalších záměrů. Výstavba mezi dálnicí D1 a rodinnými domy zlepšuje hlukovou situaci v území, což plyne z provedených měření. Tvrzení žalobce o tzv. salámování záměrů rovněž nerespektuje charakter napadeného rozhodnutí týkajícího se pouhé změny původního územního rozhodnutí. Výtka ohledně údajného dramatického nárůstu dopravy v souvislosti s připojením na pozemní komunikaci se pak dotýká jiného řízení o změně umístění stavby „komunikace a inženýrské sítě Čestlice“. Není ani pravdou, že by mělo dojít ke zvýšení imisní a hlukové zátěže. Odnětí půdy ze ZPF mělo být namítáno v původním územním řízení. Odnětí navíc bylo v souladu s platným územním plánem a ve veřejném zájmu, jak plyne z § 18 odst. 4 stavebního zákona. Žalobce jako

spolek nemůže hájit zájem na ochraně zemědělského půdního fondu a jeho tvrzení o degradaci lokálního biokoridoru či zhoršení retenční schopnosti byla vyvrácena posudkem prof. Bejčka. Obě správní rozhodnutí byla řádně odůvodněna. Závěrem osoba zúčastněná na řízení 3) uvádí, že žalobce není oprávněn hájit procesní práva třetích osob (opomenutých účastníků).

11. Osoba zúčastněná na řízení 4) má za to, že žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby, neboť se jím uplatněné žalobní body netýkají ochrany přírody a krajiny. Mezi tyto zájmy se neřadí ochrana před hlukem, znečištěním ovzduší, ochrana ZPF ani ochrana památek. Jednalo-li se o zájmy ochrany přírody a krajiny, mohl je žalobce hájit v jiných řízeních. Osoba zúčastněná na řízení 4) je přesvědčena o tom, že ke změně původního územního rozhodnutí došlo v souzené věci v souladu se zákonem, že žalobce neměl právo na zaslání kopií, výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů byla vydána před původním územním rozhodnutím a žalobce ji mohl napadnout dříve a že změna je ohledně dopravy a souvisejících emisí příznivější než původní záměr. Žalobce mohl podle osoby zúčastněné na řízení 4) brojit proti závěrům zjišťovacího řízení z roku 2014, připojení na komunikaci bylo řešeno v jiném řízení a žalobce chybně interpretuje závěry o překročení zákonných limitů znečištění ovzduší. K odnětí půdy došlo podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně ZPF, a tak nebylo třeba splnit podmínky dle § 4 odst. 3 téhož předpisu týkající se veřejného zájmu. Osoba zúčastněná na řízení 4) argumentuje též tím, že v souvislosti se změnou záměru dojde k řadě opatření zlepšujících neuspokojivou situaci odvodu vod v dotčeném území, a podotýká, že správní rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a že žalobce nebyl oprávněn domáhat se ochrany práv třetích osob.
12. Osoby zúčastněné na řízení 2) a 5) se k žalobě nevyjádřily.

III. Replika žalobce

13. Ve svém vyjádření ze dne 25. 3. 2019 žalobce zpochybňuje dobrou víru osob zúčastněných na řízení 1) a 4) a vyjadřuje přesvědčení, že za daných okolností neměl být realizován nový projekt, ale mělo být hledáno jiné uspokojivé řešení, např. přestavba stávajících prostor. Žalobce má také za to, že výjimka z ochrany zvláště chráněných druhů živočichů měla být zrušena. Dále uvádí, že zemědělsky obdělávaná půda sice není ideálním životním prostředím pro zvláště chráněné živočichy, ale jejich životní podmínky se výrazně zhorší, bude-li jejich životní prostor zredukován na 10-20 % původní rozlohy a bude-li obklopen parkovištěm a silnicemi. Žalobce upozorňuje také na to, že ochranné pásmo Průhonického zámku a parku dle UNESCO nezasahuje pouze do okresu Praha-západ, ale i do dotčeného území, a proto mělo být ve věci předloženo stanovisko orgánu státní památkové péče.

IV. Obsah správních spisů

14. Soud z vyžádaných správních spisů zjistil, že stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby komerčního obchodního centra CP Čestlice č. j. 67204/2015-MURI/OSÚ/00029, datované 16. 2. 2015 (v tomto rozsudku označované jako „původní územní rozhodnutí“). Mezi podklady pro vydání původního územního rozhodnutí byla uvedena výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů ze dne 10. 11. 2015 a souhlas odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného s odnětím půdy ze ZPF ze dne 3. 3. 2015. Mimoto se původní územní rozhodnutí opíralo o závěr zjišťovacího řízení ze dne 4. 9. 2014, podle něhož záměr nepodléhal dalšímu posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů.
15. Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 5. 2016 byl v přezkumném řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušen souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy ze ZPF ze dne 3. 3. 2015. V návaznosti na to vydal odbor životního prostředí a zemědělství žalovaného dne 30. 6. 2016 nové závazné stanovisko – souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy o celkové výměře 2,9119 hektarů ze ZPF za účelem stavby nákupního obchodního centra CP Čestlice.
16. Dne 26. 6. 2017 podala osoba zúčastněná na řízení 3) žádost o vydání rozhodnutí o změně umístění stavby komerčního obchodního centra CP Čestlice, v níž uvedla, že původní řešení

zahrnovalo pouze jeden objekt, kdežto nově navrhované řešení obsahuje 4 samostatné stavební objekty, a to CP-A sestávající ze dvou prodejen automobilů se zázemím a rampou a dále objekty CP-B a CP-C, jež mají být nájemními obchodními jednotkami.

17. Osoba zúčastněná na řízení 3) doložila ke své žádosti mimo jiné změnu souhlasu k trvalému odnětí zemědělské půdy ze ZPF ze dne 2. 8. 2017, jíž dotčený orgán změnil souhlas ze dne 30. 6. 2016 ohledně celkové výměry odnímané půdy (3,2046 hektarů), seznamu pozemků a jejich výměr, zvýšil předběžný výpočet odvodů a množství snímané ornice a stanovil osobě zúčastněné na řízení 3) povinnost doručit dotčenému orgánu kopii pravomocného konečného rozhodnutí (tj. rozhodnutí o změně původního územního rozhodnutí). Závěrem dotčený orgán konstatoval, že ostatní podmínky a skutečnosti uvedené v souhlasu ze dne 30. 6. 2016 zůstávají v platnosti.
18. Osoba zúčastněná na řízení 3) k žádosti doložila také vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 13. 7. 2017, podle něhož změna záměru CP Čestlice (spočívající v rozdělení objektu na čtyři dílčí objekty, změně umístění, rozšíření ploch zeleně a snížení počtu parkovacích míst) není významnou změnou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů a nepodléhá posuzování podle téhož zákona. Dle citovaného vyjádření tak nadále platí závěr zjišťovacího řízení ze dne 4. 9. 2014. Ve správním spise je také založeno stanovisko stejného dotčeného orgánu ze dne 7. 9. 2017, podle něhož ani navýšení instalovaného tepelného příkonu plynových kotlů na 1,3752 MW není významnou změnou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů a nepodléhá posuzování podle téhož zákona.
19. Stavební úřad oznámil přípisem ze dne 23. 8. 2017 zahájení územního řízení o změně původního územního rozhodnutí a jiným přípisem z téhož dne sdělil žalobci, že má možnost oznámit svou účast v tomto řízení podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). V reakci na to žalobce podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 31. 8. 2017 oznámil svou účast v řízení a požádal, aby mu stavební úřad na e-mailovou adresu zaslal žádost osoby zúčastněné na řízení 3) ze dne 26. 6. 2017, stanoviska orgánů ochrany životního prostředí a stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje. Prostřednictvím podání doručeného stavebnímu úřadu dne 8. 9. 2017 žalobce podal své námitky proti záměru. Žalobce především upozorňoval na absenci vyhodnocení vlivů záměru na životní prostředí a nezákonnou „salámiřáci“ projektu, zmiňoval závěry zjišťovacího řízení STC 1095 a překročení hygienických limitů pro hluk a imisních limitů pro PM₁₀ i benzo[a]pyren, a namítal nezákonné odnětí půdy ze ZPF podle stanoviska ze dne 30. 6. 2016.
20. Dne 26. 9. 2017 vydal stavební úřad rozhodnutí o změně umístění stavby komerčního obchodního centra CP Čestlice, spočívající v rozdělení původního objektu na čtyři, tj. CP-A budova, CP-A rampa, CP-B ve tvaru písmene L a CP-C s tím, že dochází k rozšíření řešeného území směrem k dálnici pro plochy zeleně a ke snížení počtu parkovacích míst. S rozdělením objektu dle rozhodnutí souvisí i změna zpevněných přístupových ploch, změna napojení na primární komunikaci a nově mají být řešeny areálové komunikace, parkoviště a chodníky. Jednotlivé přípojky inženýrských sítí a areálové rozvody mají být také přizpůsobeny provozu čtyř samostatných objektů včetně opěrných zdí, přičemž jsou v rozhodnutí blíže specifikovány jednotlivé přípojky, vodovody a kanalizace. Z rozhodnutí je zřejmé, že se změna záměru dotkla také venkovního osvětlení, sadovnických úprav a rozsahu zeleně, přibýly 4 pylony u objektu CP-A označující firemní značky vozů, přibýlo i označení objektů CP-B a CP-C, došlo ke změně retenčních nádrží a ke změně zdrojů tepla. Místo jedné trafostanice mají být nově umístěny dvě a původně navržená studna nemá být realizována. Důsledkem rozdělení původního objektu na čtyři objekty je také změna umístění stavby na pozemku.
21. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí ze dne 26. 9. 2017 k námitkám žalobce poznamenal, že je z nich patrné, že změnou umístění stavby mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny a následně každou z nich posoudil a neshledal důvodnou. K závěru zjišťovacího řízení

pro záměr STC 1095 (Komerční zóna Čestlice jih) poznamenal, že se týkal zcela jiné stavby, od jejíž realizace bylo ustoupeno. Záměr osoby zúčastněné na řízení 3) naproti tomu neměl dle zjišťovacího řízení ze dne 4. 9. 2014 podléhat posuzování vlivů na životní prostředí. Ve zjišťovacím řízení žalobce žádné námitky neuplatnil ani proti jeho závěru nebrotl právními prostředky. Názorem Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí, je stavební úřad vázán. K posouzení vlivů změny záměru na životní prostředí a k ochraně veřejného zdraví se vyjadřoval Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí, dne 13. 7. 2017 a Krajská hygienická stanice Středočeského kraje dne 2. 5. 2017. Žalobce jejich stanoviska nerozporoval ani se s nimi neseznámil, a tak byly jeho námitky dle mínění stavebního úřadu nekonkrétní a obecné. Stejně tak se žalobce neseznámil se stanoviskem orgánu ochrany ovzduší a nezpochybňoval je, a proto byla i jeho námitka týkající se imisí vyhodnocena jako obecná, spekulativní a nedůvodná. Závazné stanovisko o odnětí půdy ze ZPF ze dne 30. 6. 2016 bylo zkonsumováno vydáním původního územního rozhodnutí ze dne 16. 2. 2015, a proto žalobce proti jeho obsahu a zákonnosti brojil opožděně. Závěrem stavební úřad poznamenal, že žalobce požádal o zaslání stanovisek dotčených orgánů, čemuž stavební úřad nemohl vyhovět, neboť by porušil rovnost účastníků, když žádný účastník nemá ze zákona nárok na to, aby mu stavební úřad zasílal kopie vybraných částí spisu. Právo na pořízení kopií ze spisu je spojeno s právem nahlížet do spisu.

22. Žalobce podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, ve kterém namítal nesplnění podmínek pro změnu původního územního rozhodnutí podle § 94 odst. 1 stavebního zákona. Tvrdil také porušení svých procesních práv, které spatřoval v tom, že mu stavební úřad nezaslal požadovaná stanoviska dotčených orgánů. Další odvolací námitky se týkaly chybějící výjimky z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů, absence zjišťovacího řízení podle zákona o posuzování vlivů, nezákonného salámování záměru či neposouzení připojení záměru na pozemní komunikaci. Žalobce směřoval své výtky také vůči souhlasnému stanovisku krajské hygienické stanice ze dne 31. 5. 2017, přičemž upozorňoval na překročené imisní limity mající za následek negativní vliv na lidské zdraví. Umístění stavby na zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany žalobce nepovažoval za souladné s veřejným zájmem, souhlasné stanovisko ze dne 2. 8. 2017 podle něj odporovalo požadavkům zákona. V neposlední řadě žalobce namítal, že se stavební úřad jeho námitkami nedostatečně zabýval a že nesprávně vymezil účastníky řízení. Podáním ze dne 30. 1. 2018 pak žalobce doplnil svou argumentaci ohledně odnětí půdy ze ZPF a neposouzení vlivů záměru na životní prostředí.
23. Žalovaný odvolání nejprve zamítl rozhodnutím ze dne 5. 2. 2018, č. j. 009587/2018/KUSK, které bylo zrušeno (opakovaně zmiňovaným) rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2018, č. j. 55 A 31/2018-211, z důvodu nepřezkoumatelnosti.
24. V dalším řízení žalovaný vydal v pořadí druhé, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 2. 10. 2018, jímž odvolání žalobce opětovně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu o změně umístění stavby komerčního obchodního centra CP Čestlice ze dne 26. 9. 2017 potvrdil. Žalovaný předně konstatoval, že postavení žalobce jakožto účastníka řízení se odvíjí od § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, a proto jeho účast nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoli složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí vyjmenované v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016-42, z něhož plyne, že důsledky emisí, dopravní zátěže či zatížení silničního provozu nejsou zájmy, které mohou spolky hájit.
25. Ve vztahu k námitce týkající se nesplněných podmínek pro změnu původního územního rozhodnutí žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 5 As 66/2011-98, publikovaného pod č. 2863/2013 Sb. NSS, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 A 46/2015-93. Následně uzavřel, že obsah odvolací námitky nezasahuje právní sféru žalobce, a proto je námitka nedůvodná. Ohledně namítaného porušení

procesních práv žalobce neposkytnutím požadovaných dokumentů ze spisu se žalovaný ztotožnil s názorem stavebního úřadu a konstatoval, že z § 38 správního řádu neplyne povinnost správního orgánu zasílat účastníku vybrané části spisu. Účastník si při nahlížení do spisu může kopie učinit sám, aniž by mu v tom správní orgán bránil. Stavební úřad však neměl ze zákona povinnost vyhovět žádosti žalobce, navíc by tím žalobce zvýhodnil před jinými účastníky. Z právní argumentace obsažené v odvolání bylo dle žalovaného patrné, že žalobce disponoval dostatečnou znalostí dokladů, podle nichž bylo v řízení rozhodováno. Co se týče výjimky z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů, ta byla udělena dne 10. 11. 2015. Podle závěru zjišťovacího řízení ze dne 4. 9. 2014 a sdělení dotčeného orgánu ze dne 13. 7. 2017 záměr nepodléhal posouzení podle zákona o posuzování vlivů. Nemohlo ani dojít k tzv. salámování záměru, jelikož stavba byla povolena jako celek a změnou nemá dojít k navýšení zátěže z hlediska životního prostředí. Žalobce navíc měl možnost zúčastnit se řízení EIA a uplatnit připomínky, což neučinil.

26. Žalovaný dále uvedl, že námitka týkající se připojení stavby na komunikaci byla mimoběžná s předmětem řízení, neboť tato otázka byla řešena v jiném řízení. Nadlimitní zátěž území se posuzovala v řízení EIA a ke změně původního územního rozhodnutí se vyjádřil dotčený orgán, který dospěl k závěru, že se nemění hlukové poměry způsobem, který by vyžadoval nové posouzení. Namítané znečištění ovzduší dle žalovaného nelze vztahovat k rozhodnutí stavebního úřadu, které pouze dílčím způsobem mění již posouzený a umístěný záměr stavby. Otázku odnětí půdy ze ZPF z důvodu veřejného zájmu posoudil orgán ochrany ZPF v procesu přijímání územního plánu a pro účely změny umístění záměru vydal dotčený orgán stanovisko ze dne 2. 8. 2017, jímž změnil své předešlé stanovisko ze dne 30. 6. 2016. K odnětí zemědělské půdy nedošlo pouze za účelem výstavby komerčního centra, ale i pro další veřejné zájmy, jako je předcházení povodním. Žalovaný dále zdůraznil, že je na věc třeba nahlížet optikou změny umístění stavby, nikoli nového umístění stavby. Závěrem žalovaný uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu je přezkoumatelné a že se žalobce nemohlo případně chybné vymezení účastníků řízení nijak dotknout.

V. Posouzení žaloby krajským soudem

27. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 10. 2018) a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále soud posuzoval, zda je žalobce jako tzv. environmentální spolek aktivně procesně legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a zda se tedy v tomto soudním řízení může domáhat nejen ochrany svých procesních práv, ale také práv hmotných.
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14 (dostupného na <http://nalus.usoud.cz>) dovodil, že se spolky mohou stát žalobci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a přímo se žalobou domáhat ochrany svých hmotných práv, pokud byla rozhodnutím správního orgánu dotčena jejich hmotněprávní sféra. Z hlediska možného dotčení na hmotných právech je přitom rozhodným kritériem existence dostatečně silného vztahu žalobce k lokalitě, v níž má být realizován příslušný záměr (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, č. 3343/2016 Sb. NSS).
29. Žalobce svou aktivní procesní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. opírá o tvrzení, že je spolkem zaměřeným na ochranu přírody, krajiny, životního prostředí a veřejného zdraví, přičemž dodává, že jeho členové usazení v Průhonicích byli napadeným rozhodnutím zkráceni na právu na příznivé životní prostředí. Soud ze spolkového rejstříku, dostupného na <https://or.justice.cz>, zjistil, že účelem žalobce je mimo jiné ochrana přírody, krajiny a životního prostředí, žalobce vznikl dne 8. 2. 2006 a k jeho zápisu do rejstříku došlo dne 1. 1. 2014. Žalobce má sídlo v obci Průhonice, v jejímž těsném sousedství má být stavba realizována (původní územní rozhodnutí dokonce část stavby umístilo na pozemek p. č. 959/132 v katastrálním území Průhonice).

Podle posledního dostupného zápisu z členské schůze ze dne 6. 11. 2017, založeného ve sbírce listin, mají minimálně všichni tři členové výboru žalobce bydliště také v obci Průhonice. Z vlastní rozhodovací činnosti je pak soudu známo, že žalobce opakovaně brojí proti různým stavebním záměrům v komerční zóně Čestlice jih (řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 54 A 14/2019, 43 A 85/2018, 55 A 31/2018 či 43 A 204/2018). Soud tedy konstatuje, že žalobce má dostatečný místní vztah k záměrem dotčené lokalitě a jedná se o zavedený spolek. Je proto aktivně procesně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

30. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se environmentální spolky, jimž svědčí aktivní procesní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., mohou domáhat ochrany pouze takových svých procesních a hmotných práv, které jsou spjaty s námitkami, jež spolky mohly uplatnit ve správním řízení. „Byl-li proto spolek účastníkem správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, je oprávněn v řízení před správními soudy vznášet pouze námitky týkající se ochrany přírody a krajiny. To znamená ochrany jedné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. volně žijící živočichové, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny) či týkající se jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V opačném případě by se dostal do pozice univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což není smyslem a účelem účastenství environmentálních spolků ve správních řízeních“ (viz odst. [45] rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96).
31. Žalobce se účastnil řízení o změně původního územního rozhodnutí právě na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2017, na což nemohlo mít vliv to, že v průběhu odvolacího řízení došlo k významné obsahové změně zákonného ustanovení, jež účastenství žalobce založilo (srov. odst. 42 opakovaně zmiňovaného rozsudku zdejšího soudu č. j. 55 A 31/2018-211). V případě každého žalobního bodu tak soud musí zvažovat, zda souvisí se zájmy na ochraně přírody a krajiny, tedy zda je přípustný.
32. Na základě těchto východisek bylo přistoupeno k posouzení důvodnosti žaloby. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud žalobu projednal v přednostním pořadí ve smyslu § 56 odst. 1 části věty za středníkem s. ř. s. s ohledem na to, že přiznáním odkladného účinku žalobě, pro něž shledal dne 13. 3. 2019 zákonné důvody, současně reálně vzrostla hrozba podstatné újmy některých z osob zúčastněných na řízení. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

A) Podmínky pro změnu původního územního rozhodnutí

33. K přípustnosti prvního žalobního bodu soud uvádí, že spolek může jednak namítat zkrácení na svých procesních či hmotných právech (tj. zájmech, jež je oprávněn hájit) a jednak i taková procesní pochybení, která zprostředkovaně mohla vést ke zkrácení spolku na jeho právech (přiměřeně srov. bod [24] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 10 As 145/2017-62). Spolek tedy kupříkladu může namítat nezohlednění závazného stanoviska, souviselo-li se zájmy na ochraně přírody a krajiny, ale naopak mu nepřisluší vznášet námitku absence souhlasu vlastníka pozemku s umístěním stavby, neboť taková vada do hmotných práv spolku zpravidla nezasahuje ani zprostředkovaně.
34. Skutečnost, že bylo rozhodováno o změně původního územního rozhodnutí, do právní sféry žalobce sama o sobě nijak nezasahuje. To, že bylo rozhodováno o změně, ač pro to nebyly splněny zákonné předpoklady, by však žalobce mohlo zkrátit na jeho právech tehdy, pokud v důsledku nezákonného postupu nebyly zohledněny zájmy na ochraně přírody a krajiny v takovém rozsahu, v jakém by byly zohledněny, kdyby bylo bývalo v souladu se zákonem zahájeno nové územní řízení. Protože se návrh na změnu územního rozhodnutí projednává

pouze v rozsahu této změny (§ 94 odst. 1 věta druhá stavebního zákona), může nezákonné zahájení změnového řízení mít za následek, že některá hlediska znovu posuzována nebudou, ačkoli v novém územním řízení by posouzena být musela.

35. S poukazem na to, že správní řízení v souzené věci bylo zahájeno jako řízení o *změně* původního územního rozhodnutí, nebylo kupříkladu opětovně rozhodováno o udělení výjimky z ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů, neboť ta byla udělena již pro účely původního územního řízení. Neproběhlo ani zjišťovací řízení podle zákona o posuzování vlivů, pouze bylo konstatováno, že závěr zjišťovacího řízení z roku 2014 zůstává nadále v platnosti. Pokud by však bylo zahájeno nové územní řízení a v návaznosti na to proběhlo nové zjišťovací řízení, mohl by žalobce podat proti případnému rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů odvolání, aniž by byly jeho odvolací námitky limitovány rozsahem změny záměru, jako tomu bylo v této věci. Bylo-li by namísto řízení o změně původního územního rozhodnutí zahájeno nové územní řízení, muselo by být také opětovně rozhodováno o odnětí zemědělské půdy ze ZPF a proti případnému souhlasu by měl žalobce možnost v plném rozsahu brojit. Žalobce by nebyl limitován tím, že stavba již je pravomocně umístěna dřívějším rozhodnutím a že stanovisko orgánu ochrany ZPF vydané pro změnové řízení je možné napadat pouze v rozsahu změny. V novém územním řízení by tedy byly zájmy chráněné žalobcem posouzeny komplexně (resp. i v rozsahu, v jakém byly posuzovány v řízení o vydání původního územního rozhodnutí). Pokud tedy bylo správní řízení v souzené věci zahájeno v rozporu se zákonem, mohl být žalobce zkrácen na svých právech. Žalobní bod je přípustný.
36. Podle § 94 odst. 1 věty první stavebního zákona v rozhodné době platilo, že „[ú]zemní rozhodnutí lze změnit na žádost oprávněného, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část nabrání novým územním rozhodnutím.“ Shodné důvody pro změnu územního rozhodnutí upravoval v § 41 odst. 1 také dnes již neúčinný zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve vztahu k němuž Nejvyšší správní soud judikoval, že „jiným podkladem pro územní rozhodnutí“ nemůže být návrh stavebníka na změnu pravomocného územního rozhodnutí, neboť pak by zákonem stanovené důvody pozbývaly smyslu. Tentýž soud dále konstatoval, že změna podmínek v území, změna jiných podkladů pro územní rozhodnutí či změna územně plánovací dokumentace musí nalézt v návrhu na změnu územního rozhodnutí svůj odraz, přičemž „u prvních dvou (právně neurčitých pojmů) je zapotřebí, aby navrhovatel vymezil, o které konkrétní podmínky v území či jiné podklady pro územní rozhodnutí se jedná a hlavně jakým způsobem změnu územního rozhodnutí odůvodňuje. Nadto, je-li zřejmé, že sice ke změnám uvedeného charakteru došlo, avšak bez sebemenší vazby ke konkrétnímu území a stavbě v něm situované, případně v situaci, kdy je návrh evidentně motivován jinými skutečnostmi, vzniká podezření, že se poukazuje na tyto změny v návrhu objevuje ryze účelově, a v tomto smyslu s ním také musí stavební úřad naložit“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 2 As 68/2008-127).
37. Ve vztahu k § 94 odst. 1 stavebního zákona na shora uvedené závěry navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 5 As 66/2011-98, č. 2863/2013 Sb. NSS, který se přiklonil k doktrinálnímu názoru ohledně široké interpretace „*změně podmínek v území*“ a dovodil, že „ačkoli podmínky pro změnu územního rozhodnutí jsou ... vymezeny na první pohled poměrně striktně, lze výčet důvodů pro změnu územního rozhodnutí pokládat spíše za demonstrativní. Není důvod neumožnit žadateli pro případ částečné změny jeho záměru možnost dosáhnout změny územního rozhodnutí nezbytné pro realizaci takto pozměněného záměru. S ohledem na to, že se jedná o omezení vlastnického práva volně nakládat se svou věcí (pozemkem) podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv, je třeba vykládat toto omezení restriktivně (pro libertate). Ostatně podmínka, jestliže se změnila podmínky v území je dostatečně široká, aby mohla umožnit změnu územního rozhodnutí na žádost žadatele prakticky kdykoli.“ Žalovaný i osoba zúčastněná na řízení 3) tento názor citují, avšak zamlčují, že Nejvyšší správní soud ve stejném rozsudku jedním dechem dodal, že „[ž]ádost o změnu územního rozhodnutí musí být však věcně odůvodněna a stavební úřad v řízení o změně územního rozhodnutí

musí důvody uvedené žadatelem vyhodnotit, zda změnu územního rozhodnutí umožňují. Tuto úvahu musí stavební úřad přezkoumatelným způsobem popsat v odůvodnění rozhodnutí. Samotné podání žádosti o změnu územního rozhodnutí není důvodem pro rozhodnutí o změně územního rozhodnutí (důraz přidán).

38. Zdejší soud rovněž zastává názor, že zákonné podmínky pro změnu územního rozhodnutí je třeba vykládat široce a v zásadě nebránit stavebníku v tom, aby mohl dosáhnout změny pravomocného územního rozhodnutí. O tom svědčí také skutečnost, že zákonem č. 225/2017 Sb. účinným od 1. 1. 2018 bylo novelizováno znění § 94 odst. 1 věty první stavebního zákona tak, že nově lze změnit územní rozhodnutí na „*odůvodněnou žádost oprávněného*“ (konkrétní důvody zákon již nevyjmenovává). To však nic nemění na tom, že důvody, pro které se stavebník rozhodl pro změnu územního rozhodnutí – a nikoli pro upuštění od původního záměru a zahájení řízení o záměru novém – musí být z žádosti patrné a stavební úřad se jimi musí zabývat. V opačném případě by totiž mohlo dojít k obcházení zákona. S tímto závěrem není v rozporu ani v napadeném rozhodnutí citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 A 46/2015-93, neboť je z něj patrné, že stavebník i stavební úřad změnu územního rozhodnutí odůvodnili.
39. V souzené věci osoba zúčastněná na řízení 3) svou žádost o změnu původního územního rozhodnutí nijak neodůvodnila a ani stavební úřad nepředestřel jakékoli úvahy, z nichž by bylo zjištělné, proč měl některý ze zákonem vyjmenovaných důvodů za splněný. V tomto ohledu tedy je rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2017 nepřezkoumatelné. Žalovaný pochybení stavebního úřadu nenapravit, nýbrž pouze odcitoval část odůvodnění rozsudků č. j. 5 As 66/2011-98 a č. j. 9 A 46/2015-93 bez toho, aby uvedl, co z nich pro souzenou věc vyvozuje. Bez bližšího vysvětlení žalovaný uzavřel, že obsah odvolací námítky nezasahuje právní sféru žalobce, a proto je jeho námítka nedůvodná. Rovněž úvahy žalovaného jsou tedy nepřezkoumatelné, a jak plyne z výše uvedeného, také nesprávné.
40. Soud dává žalobci za pravdu i v tom, že po obsahové stránce nelze považovat rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2017 za rozhodnutí o *změně* původního územního rozhodnutí, nýbrž za rozhodnutí o novém územním záměru, o němž mělo být zahájeno nové územní řízení. Změna rozhodnutí o umístění stavby by totiž měla sloužit pouze k úpravě dílčích parametrů stavby nebo dílčích podmínek, za nichž byla stavba umístěna. Cesta změny územního rozhodnutí naopak nemá sloužit k tak rozsáhlé úpravě, že dochází k obměně většiny podstatných parametrů stavby a k proměně stavby takřka k nepoznání.
41. V této věci se nejednalo pouze o změnu několika dílčích parametrů stavby či podmínek jejího umístění. To je patrné z toho, že původně byl umístěn jediný samostatně stojící, jednopatrový objekt obdélníkového půdorysu o rozměrech 124 x 100 metrů, zastřešen plochou střechou s maximální výškou atiky 12 metrů a umístěn v nejužším místě cca 39,5 metrů od hranice s pozemkem p. č. 436 v katastrálním území Čestlice a cca 128,6 metrů od hranice s dálnicí D1. Podle projektové dokumentace se mělo jednat o objekt halového typu (lehká montážní železobetonová hala), v němž mělo být prodáváno oděvní zboží, drogistické zboží, elektro a doplňkové zboží. Společně s ním byly původním územním rozhodnutím umístěny také areálové komunikace, parkoviště s celkovým počtem 450 parkovacích stání, venkovní osvětlení, opěrná zeď, požární nádrž, retenční nádrž, vodovodní přípojka, přípojka plynu, přípojky kanalizace, přípojka NN, trafostanice, VN rozvody, areálové rozvody dešťové a splaškové kanalizace, areálový plynovod, areálový vodovod, areálové slaboproudé a signalizační rozvody, napojení na síť O2 a dočasná stavba pro reklamu.
42. Rozhodnutím o *změně* původního územního rozhodnutí naproti tomu byla umístěna stavba sestávající ze čtyř objektů, a to CP-A budova o půdorysných rozměrech 40 x 132 metrů, CP-A rampa, z níž lze vyjet osobními automobily z parkoviště na úroveň třetího nadzemního podlaží hlavního objektu CP-A, CP-B ve tvaru písmene L o půdorysných rozměrech na delších stranách

161,1 x 57,5 metrů a na kratších stranách 121,3 x 30 metrů, a CP-C o půdorysných rozměrech 39,8 x 29 metrů, s tím, že výška všech objektů neměla přesáhnout 12 metrů. V důsledku rozdělení původní objektu došlo ke změně umístění nově vzniklých čtyř objektů s tím, že objekt CP-A budova byl umístěn v nejužším místě 15,15 metrů od hranice s pozemkem p. č. 436, objekt CP-A rampa byl v nejužším místě umístěn 9 metrů od hranice s pozemkem p. č. 436, objekt CP-B byl v nejužším místě umístěn 92,5 metrů od hranice s pozemkem p. č. 436 a objekt CP-C byl v nejužším místě umístěn 27,65 metrů od pozemku p. č. 342/1 v katastrálním území Čestlice. Podle projektové dokumentace má objekt CP-A budova sloužit k prodeji a servisování osobních automobilů a má mít tři nadzemní podlaží, zatímco objekty CP-B a CP-C s dvěma nadzemními podlažími mají sloužit jako nájemní obchodní jednotky. Montovanými železobetonovými halami jsou dle projektové dokumentace pouze objekty CP-B a CP-C.

43. Změna původního územního rozhodnutí se tedy zcela zásadně dotkla počtu objektů, jejich umístění, tvaru, počtu nadzemních podlaží i účelu. Kromě toho se změna v podstatné míře dotkla také dalších parametrů stavby, neboť došlo ke snížení celkového počtu parkovacích míst, změnila se přístupová zpevněná plocha i napojení na primární komunikaci, nově byly řešeny areálové komunikace, parkoviště i chodníky. Provozu čtyř samostatných objektů včetně opěrných zdí se přizpůsobily i přípojky inženýrských sítí a areálové rozvody, zvýšil se také počet retenčních nádrží a změnilo se jejich umístění, zvýšil se počet trafostanic, změnilo se zdroje tepla, venkovní osvětlení, sadovnické úpravy i rozsah zeleně.
44. Rozhodnutí o změně původního územního rozhodnutí je změnovým rozhodnutím pouze formálně, materiálně se však jedná o nové územní rozhodnutí, jež mělo být vydáno v nově zahájeném územním řízení, v rámci něhož měly dotčené orgány na základě aktuálního skutkového a právního stavu posoudit soulad záměru s jimi chráněnými zájmy. Navrhla-li osoba zúčastněná na řízení 3) takto rozsáhlou proměnu umístění stavby, měl stavební úřad posoudit její návrh podle obsahu nikoli jako žádost o změnu umístění stavby podle § 94 stavebního zákona, nýbrž jako žádost o vydání nového územního rozhodnutí podanou v intencích § 86 stavebního zákona. Za daných okolností bylo rovněž namístě, aby stavební úřad osobu zúčastněnou na řízení 3) vyzval, aby objasnila, zda od svého původního záměru, na něž bylo vydáno původní územní rozhodnutí, upouští ve smyslu § 93 odst. 5 stavebního zákona. Upustila-li by osoba zúčastněná na řízení 3) od svého původního záměru, pozbylo by tím původní územní rozhodnutí platnosti a zahájení nového územního řízení pro stejné pozemky by nebránila ani překážka věci rozhodnuté (*res administrata*). Vzhledem k tomu, že dle sdělení stavebního úřadu založeného na č. l. 345 soudního spisu nebylo do dne 26. 6. 2017, kdy osoba zúčastněná na řízení 3) podala žádost o vydání rozhodnutí o změně umístění stavby, vydáno na základě původního územního rozhodnutí žádné stavební povolení, bylo by upuštění od záměru možné.
45. Stavební úřad shora uvedeným způsobem nepostupoval, čímž zatížil své rozhodnutí další podstatnou vadou, jež měla za následek vedení nezákonného řízení a vydání nezákonného rozhodnutí. Žalovaný napadeným rozhodnutím toto pochybení stavebního úřadu aproboval, a proto ani jeho rozhodnutí nemůže obstát.

B) Právo na poskytnutí kopií dokumentů ze správního spisu

46. Navzdory shora konstatovaným vadám se soud zabýval také žalobním bodem týkajícím se porušení procesních práv žalobce nezasláním požadovaných dokumentů. Tento žalobní bod je v tomto soudním řízení přípustný a přípustný byl také v řízení o odvolání, což soud objasnil již v odst. 40 svého předchozího rozsudku č. j. 55 A 31/2018-211, na který tímto plně odkazuje: „Soud dále nemůže vyslovit souhlas s tím, že environmentální spolky nemohou v řízení o odvolání vznášet námitky procesního charakteru. Pokud je spolek hájící zájem na ochraně přírody a krajiny účastníkem správního řízení, pak má stejná procesní práva jako ostatní účastníci, třebaže je rozsah jeho věcných námitek limitován rozsahem dotčení veřejného zájmu, jehož ochranou se zabývá. Jestliže spolek jako účastník řízení tvrdí, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svých procesních právech, nemůže odvolací správní orgán přejít jeho

námítky s odůvodněním, že jsou nepřijatelné. Nemohly-li by spolky vznášet námítky na ochranu svých procesních práv, bylo by jejich právo účasti v řízení zcela holé, čistě formální a okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem. Na rozdíl od žalovaného a osob zúčastněných na tomto soudním řízení tedy soud zastává názor, že žalobce byl (stejně jako ostatní účastníci správního řízení) oprávněn namítat porušení svých procesních práv, k nimž mělo dojít tím, že mu stavební úřad nezaslal na jeho žádost vybrané dokumenty ze správního spisu a že nedostatečně vypořádal jeho námítky.“

47. Sporné je v této věci to, zda lze právo na pořízení kopií ze spisu realizovat pouze současně s fyzickým nahlížením do spisu u správního orgánu nebo zda se jedná o právo samostatné, které lze uplatňovat nezávisle na nahlížení do spisu.
48. K tomu lze na úvod poznamenat, že se jedná o problematiku, která je dlouhodobě v hledáčku zájmu veřejného ochránce práv. JUDr. Otakar Motejl byl již v únoru 2008 přesvědčen o tom, že právo na nahlížení do spisu v sobě implicitně zahrnuje i právo na pořízení kopie spisu nebo jeho části a že se účastník řízení může rozhodnout, jakou formou své oprávnění využije – zda se dostaví osobně do sídla správního orgánu nebo požádá správní orgán o kopie jím specifikovaných částí správního spisu, případně zda využije obě tyto možnosti (viz zpráva o šetření ze dne 20. 2. 2008, sp. zn. 4502/2007/VOP, dostupná na <https://eso.ochrance.cz>). V roce 2016 JUDr. Stanislav Křeček, zástupce veřejné ochránkyně práv, obdobně shledal, že procesní právo na pořízení kopie ze spisu lze realizovat i na dálku, tedy korespondenčně (zpráva o šetření ze dne 23. 5. 2016, sp. zn. 3595/2015/VOP, dostupná tamtéž). V nedávné době opětovně i Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., dospěla k závěru, že „[p]rávo na dálkové nahlížení do spisu (pořízení a zaslání kopie) plyne přímo ze správního řádu“ a že realizace práva nahlížet do spisu nemůže být podmíněna fyzickou přítomností účastníka na pracovišti správního orgánu (zpráva o šetření ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 2600/2018/VOP, dostupná tamtéž). Z naposledy citované zprávy je pak patrné, že správní praxe je při vyřizování žádostí účastníků o dálkové nahlížení do spisu, resp. o zaslání dokumentů ze spisů značně nejednotná, neboť se část oslovených správních orgánů domnívá, že právo na zaslání kopií ze spisů plyne ze správního řádu, zatímco část správních orgánů zastává opačný názor a takovým žádostem nevyhovuje.
49. Rozhodné je nicméně to, jak předmětnou problematiku upravuje zákon. Podle § 38 odst. 1 věty první správního řádu mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. Podle § 38 odst. 4 téhož předpisu „[s] právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.“ Podle § 38 odst. 5 správního řádu, odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení.
50. Právo nahlížet do spisu a právo činit si ze spisu kopie či požadovat jejich pořízení ze strany správního orgánu jsou projevem práva účastníka být informován o stavu věci za účelem vyjádřit se k věci a eventuálně navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy. Správní řád výslovně nestanoví, že právo na to, aby správní orgán pořídil žadateli kopie spisu nebo jeho části, lze realizovat jedině při fyzickém nahlížení do spisu u správního orgánu. Nejednoznačnou formulaci, že je s právem nahlížet do spisu *spojeno* právo na pořízení kopií lze vykládat jednak tak, že jedině při fyzickém nahlížení do spisu lze žádat správní orgán o pořízení kopií. Zákon však umožňuje i druhý výklad, podle něhož se právo na pořízení kopií pojí s právem nahlížet do spisu ve smyslu, že obě tato procesní práva sledují stejný účel a že je ze spisu, který je způsobilý k nahlížení, možno pořizovat také kopie (nikoli nutně při fyzickém nahlížení do spisu). Prvá výkladová varianta sice je přímočařejší a lépe koresponduje s nadpisem celého zákonného ustanovení, dostává se však do rozporu se základními zásadami správního řízení, jako jsou zásady vstřícnosti, součinnosti či hospodárnosti (§ 4 odst. 1 a 4, § 6 odst. 2 správního řádu). Lze-li přitom § 38 odst. 4 správního řádu vykládat dvěma způsoby, je třeba upřednostnit ten z nich, který lépe odpovídá základním zásadám činnosti správních orgánů. To platí tím spíše v situaci, jedná-li se o výklad, jenž je pro účastníky správního řízení obecně příznivější (*in dubio mitius*).

51. Pro srovnání lze poukázat na to, že Nejvyšší správní soud k § 23 dnes již neúčinného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, konstatoval, že „[p]okud má daňový subjekt nárok nahlédnout do spisu, včetně pořizování opisů a výpisů z písemností v něm uložených, není důvod mu odepřít zaslání takové písemnosti (výkazu nedoděleků) poštou. Příčilo by se to smyslu citované právní úpravy a její aplikace“ (viz rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Ans 6/2007-101). V daném případě bylo právo na pořízení kopií ze spisového materiálu rovněž zakotveno v ustanovení týkajícím se nahlížení do spisu a taktéž nebylo jednoznačně stanoveno, zdali lze toto právo realizovat pouze při fyzickém nahlížení do spisu či nikoli. Ve vztahu k zákonu č. 280/2009 Sb., daňový řád, na shora uvedený právní názor navázal Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 3. 2013, č. j. 45 Af 15/2012-29, v němž shledal, že o možnosti požadovat kopie ze spisu pouze v návaznosti na fyzické nahlížení do spisu lze usuzovat ze systematického zařazení ustanovení o právu na pořízení kopií do části zákona týkající se nahlížení do spisu. Protože by však takový výklad narážel na samotný smysl právní úpravy a na zásady daňového řízení, dovedl soud, že právo na pořízení kopií ze spisu lze realizovat i odděleně od fyzického nahlížení do spisu. Tohoto zdůvodnění se soud přidržel i v nyní souzené věci.
52. Soud tedy dospívá k závěru, že právo na pořízení kopie spisu nebo jeho části lze realizovat i nezávisle na fyzickém nahlížení do spisu u správního orgánu. Osoba, která má právo nahlížet do spisu, má právo žádat správní orgán o zaslání kopie spisu či jeho části korespondenčně. Ve vztahu k právu na pořízení kopií podle správního řádu pak shodně jako podle daňového řádu platí, že se nejedná o právo neomezené. Především je třeba zdůraznit, že pořízení a vydání požadovaných listin je zpoplatněno v souladu se zákonem č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích. Vedle toho je i toto právo omezeno základními zásadami správního řízení, a to zejména zásadou hospodárnosti řízení, podle níž správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady (§ 6 odst. 2 správního řádu), a to ani samotnému správnímu orgánu (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 45 Af 15/2012-29). Pokud by tedy zaslání listin ze správního spisu bylo neúměrně nákladné nebo technicky těžko proveditelné, byl by správní orgán oprávněn nahlížení do spisu absenčním způsobem odepřít. V takovém případě by bylo namístě vydat o tom usnesení podle § 38 odst. 5 správního řádu. K odepření práva na pořízení kopií by pak mohlo dojít také z důvodů předpokládaných v § 38 odst. 6 správního řádu či v případě, že by jednání žadatele neslo znaky zneužití práva.
53. Žalobce požádal dne 29. 8. 2017 stavební úřad o zaslání žádosti osoby zúčastněné na řízení 3) ze dne 26. 6. 2017, stanovisek orgánů ochrany životního prostředí a stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje. V daném případě se nejednalo o excesivní žádost, která by vyžadovala vyhotovování kopií desítek stran správního spisu, a žalobce navíc žádal o zaslání dokumentů elektronicky na e-mailovou adresu, což zpravidla představuje menší administrativní náročnost než zasílání dokumentů v listinné podobě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Soudu tedy není zřejmý žádný důvod, pro nějž by požadované dokumenty nemohly být žalobci poskytnuty. Stavební úřad navíc žalobce až do vydání rozhodnutí o změně umístění stavby neinformoval o tom, že mu právo na pořízení kopií listin odpírá. Tímto svým postupem stavební úřad zatížil řízení o změně původního územního rozhodnutí vadou. Soud přitom nesouhlasí s názorem správních orgánů, podle nichž by zaslání dokumentů vedlo ke zvýhodnění žalobce oproti ostatním účastníkům řízení. Je tomu tak proto, že i ostatní účastníci řízení mohli za shodných podmínek využít svého práva nahlížet do spisu či práva na pořízení kopií ze správního spisu.
54. Zbývá posoudit, zda vada řízení před stavebním úřadem mohla mít v kontextu proběhlého řízení za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Přestože žalobci nebyly poskytnuty požadované kopie, podal proti záměru včas námitky. Jejich obsah byl ovšem ovlivněn tím, že žalobce nebyl seznámen s žádostí osoby zúčastněné na řízení 3) ze dne 26. 6. 2017 o vydání rozhodnutí o změně umístění stavby a s příslušnými stanovisky. Námitky žalobce totiž směřovaly proti způsobu a důvodům, z jakých byla umístěna původní stavba CP Čestlice, a neopíraly se

o aktuální závěry dotčených orgánů. Tato skutečnost vedla k tomu, že stavební úřad neshledal námitky žalobce důvodnými a k většině z nich poznamenal, že se netýkaly řízení o změně stavby a nezpochybňovaly aktuální stanoviska.

55. Je však třeba brát v potaz, že správní řízení tvoří jeden celek a vady prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím. Územní řízení je pak ovládáno koncentrační zásadou (§ 89 odst. 1 stavebního zákona), jež se významně promítá i do řízení o odvolání, neboť argumentační prostor je již vymezen námitkami, které odvolatel včas uplatnil v prvostupňovém řízení. Žalovaný, ač procesní postup stavebního úřadu mylně pokládal za správný, neoznačil v napadeném rozhodnutí ze dne 2. 10. 2018 žádnou z odvolacích námitek za nepřipustnou z důvodu, že nebyla uplatněna před stavebním úřadem, a věcně všechny odvolací námitky posoudil. Až potud by se tedy mohlo jevit, že procesní pochybení nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud ovšem nemůže souhlasit s žalovaným v tom, že je z odvolání patrné, že žalobce v době jeho podání již všemi požadovanými stanovisky disponoval. Třebaže je z odvolání seznatelné, že žalobce musel být obeznámen s vyjádřením odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 13. 7. 2017 či se závazným stanoviskem téhož odboru žalovaného ze dne 2. 8. 2017 o změně souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze ZPF, některá z požadovaných stanovisek naopak žalobce v odvolání vůbec nezmiňoval. To platí zejména o souhrnném vyjádření Městského úřadu v Říčanech, odboru životního prostředí, ze dne 6. 6. 2017 nebo o závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 2. 5. 2017. Soud proto dospívá k závěru, že zjištěné porušení § 38 správního řádu mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť nelze vyloučit, že kdyby žalobce disponoval požadovanými dokumenty, formuloval by své námitky v územním řízení a následně i odvolací námitky jinak.
56. Třebaže lze žalobci vytknout, že se aktivně nezajímal (například telefonickým dotazem) o to, zda a kdy mu stavební úřad zašle požadované dokumenty, a nevyužil svého práva fyzicky nahlédnout do správního spisu, nelze touto jeho pasivitou ospravedlňovat procesní pochybení, jehož se stavební úřad dopustil.

C) K některým dalším pochybením žalovaného

57. Soudem zjištěné vady zpochybňují zákonnost obou správních rozhodnutí vydaných ve věci změny původního územního rozhodnutí a v případě nesplněných podmínek pro vedení řízení o změně stavby také zákonnost celého řízení a v něm vydaných podkladových stanovisek (viz odst. 40 tohoto rozsudku). Za této procesní situace je nadbytečné posuzovat přípustnost a důvodnost dalších žalobních bodů.
58. V zájmu přesvědčivosti tohoto rozsudku nicméně soud ve stručnosti dodává, že i kdyby nahlížel na správní řízení jako na řízení o změně původního územního rozhodnutí, musel by napadené rozhodnutí zrušit přinejmenším i s ohledem na neodůvodněné odnětí zemědělské půdy ze ZPF (k tomu, že se jedná o složku životního prostředí, již mohou spolky oprávněně chránit, viz odst. 37 rozsudku č. j. 55 A 31/2018-211). Při posuzování tohoto žalobního bodu by totiž soud musel z úřední povinnosti zohlednit, že žalovaný v rozporu s § 149 správního řádu nevyžádal od příslušného orgánu potvrzení nebo změnu zpochybňovaného závazného stanoviska odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. 076386/2017/KUSK, o změně souhlasu ze dne 30. 6. 2016 a namísto toho správnost tohoto závazného stanoviska sám posoudil. Žalovaný kromě toho zcela pominul, že je závazné stanovisko ze dne 2. 8. 2017 nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje vůbec žádné odůvodnění, z něhož by bylo seznatelné, proč dotčený orgán dospěl k závěru, že změněný záměr splňuje předpoklady, pro něž lze zemědělskou půdu odejmout ze ZPF. Soud si je sice vědom toho, že závazné stanovisko ze dne 2. 8. 2017 odkazuje na závazné stanovisko ze dne 30. 6. 2016, odůvodnění naposledy zmíněného závazného stanoviska však rovněž nelze pokládat za dostatečné. Je tomu tak proto, že ani v závazném stanovisku ze dne 30. 6. 2016 není

zdůvodněno, proč je odnětí zemědělské půdy v souladu se zásadami uvedenými v § 4 odst. 1 a odst. 2 zákona o ochraně ZPF, což jsou hlediska, jimiž se orgán ochrany ZPF musí zabývat i v případě, že se jedná o záměr na zastavitelné ploše vymezené v platném územním plánu (srov. § 9 odst. 5 ve spojení s § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF). Mimoto nelze přehlédnout, že odůvodnění závazného stanoviska ze dne 30. 6. 2016 nepřiléhá na skutkový stav, který zde byl v roce 2017. V situaci, kdy mnohé ze zmiňovaných investic byly realizovány před vlastní realizací komerčního obchodního centra CP Čestlice, nelze bez bližšího vysvětlení tvrdit, že se jedná o investice, jež by byly bez komerčního obchodního centra CP Čestlice nerealizovatelné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí a současně za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí stavebního úřadu o změně umístění stavby, které napadenému rozhodnutí předcházelo, neboť shledal, že k vážným vadám ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. došlo již na úrovni řízení před stavebním úřadem. O vrácení věci žalovanému soud rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.
60. Soud zrušil obě správní rozhodnutí z důvodu existence tří na sobě relativně nezávislých procesních pochybení. Zaprvé soud shledal, že v řízení nebylo zdůvodněno naplnění zákonných podmínek pro změnu původního územního rozhodnutí. Zadruhé měla být žádost o změnu původního územního rozhodnutí posouzena jako žádost o vydání nového územního rozhodnutí a mělo o ní být vedeno samostatné územní řízení. Zatřetí mohlo mít vliv na zákonnost obou správních rozhodnutí také to, že stavební úřad v rozporu s § 38 správního řádu odepřel žalobci právo na pořízení kopií ze spisu. Úkolem stavebního úřadu nyní bude nahlížet na žádost ze dne 26. 6. 2017 podle jejího obsahu jako na žádost o vydání nového územního rozhodnutí, o níž je třeba vést nové územní řízení.
61. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 650 Kč. Tato částka sestává z odměny advokátky, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a žaloba jako písemné podání ve věci samé podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], jeden úkon právní služby po 1 550 Kč [samostatný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 advokátního tarifu] a tři paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a ze zaplacených soudních poplatků ve výši 5 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a dvakrát 1 000 Kč za návrhy na přiznání odkladného účinku, za které přísluší náhrada na základě přiměřené aplikace § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud žalobci nepřiznal odměnu za podání repliky ze dne 25. 3. 2019, neboť ta nebyla sepsána zástupkyní žalobce (je podepsána předsedou žalobce a odeslána z datové schránky žalobce). Protože zástupkyně žalobce není plátkyní dané z přidané hodnoty, nezvyšuje se její odměna o náhradu za tuto daň.
62. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, rozhodl, že tyto osoby právo na náhradu nákladů řízení nemají.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. května 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

